

Arrest

nr. 86 246 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kind X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BRACKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 6 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2009 werd ingediend door:

B., N.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te BERKANE op (...)1971

+ kind: H. D.(...), geboren op (...)2008

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15december1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij haar ononderbroken verblijf tussen 2003 en 2009 niet kan aantonen. De stukken die betrokkene immers voorlegt hebben betrekking op de jaren 1998 tot en met 2002 en op het jaar 2010. De huurcontracten die betrokkene verder voorlegt, kunnen door onze diensten niet aanvaard worden aangezien hieruit niet kan opgemerkt worden dat betrokkene hier ook effectief heeft verbleven in die periode. Betrokkene toont dus onvoldoende aan dat zij een ononderbroken verblijf in België kende tussen 2003 en 2009.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staatf die door attesten Nederlands, is werkbereid, heeft gewerkt), dit doet niets af aan de voorwaarde van 5jaar ononderbroken verblijf in België. Betrokkenes integratie kan dus niet in haar voordeel weerhouden worden.”

Op 5 mei 2011 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en “de richtlijn van de regering i.v.m. de regularisatiecriteria geldend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009”, alsmede van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de bestreden beslissing:

- Schending art. 9bis en de richtlijn van de regering i.v.m. de regularisatiecriteria geldend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009;

- Schending zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

Verweerster heeft de regularisatieaanvraag van verzoekster op basis van art. 9bis rekening houdend met de instructie van 19.07.2009 ongegrond verklaard omdat volgens verweerster het administratief het ononderbroken verblijf van verzoekster in België tussen 2003 en 2009 niet aantoon;

Daaropvolgend stelde verweerster dat de door verzoekster voorgelegde stukken betrekking hebben op de jaren 1998 t.e.m. 2002 en het jaar 2010; De voorgelegde huurcontracten aanvaardt verweerster niet stellende dat daaruit niet kan worden afgeleid of verzoekster effectief in België heeft verbleven;

In eerste instantie merkt verzoekster op dat het door haar te bewijzen ononderbroken verblijf van 5 jaar in België betrekking heeft op de jaren 2004-2009 en niet zoals door verweerster gesteld op de jaren 2003-2009, die betrekking hebben op 6 jaar;

Er dient te worden onderlijnd dat er geen specifieke regelgeving bestaat over de wijze waarop dat ononderbroken 5 jarig verblijf dient te worden aangetoond;

Dienvolgens kan het bewijs met alle middelen worden geleverd en dus ook middels huurcontracten;

Bij haar regularisatieaanvraag had verzoekster huurovereenkomsten m.b.t. de volgende periodes voorgelegd 01.09.1998 t.e.m. 01.09.1999, 02.09.1999 t.e.m. 02.09.2000 en 01.11.2003 t.e.m.30.10.2010;

Op basis van het laatste huurcontract voor de periode 01.11.2003 - 30.10.2010 bewijst verzoekster dusdanig haar ononderbroken verblijf in België tussen 2004 en 2009;

Het is al te gemakkelijk en onredelijk om te stellen dat uit een huurcontract geen ononderbroken verblijf gedurende die periode kan worden afgeleid; Bovendien zijn er andere stukken in het dossier aanwezig, die minstens als voldoende overeenstemmende vermoedens dienen te worden beschouwd ter bevestiging van dat ononderbroken verblijf gedurende 5 jaar dat in eerste instantie uit de huurovereenkomst kan worden afgeleid;

Een huurcontract wordt net afgesloten om ergens te kunnen wonen en aldus te verblijven zodat verweerster diende aan te nemen dat verzoekster ononderbroken tussen 2004 en 2009 in België verbleef;

Dit gegeven wordt bevestigd door een verklaring dd. 16.05.2011 van de huisbazin van verzoekster, mevr. Z. S.(...), die stelt sedert november 2003 elke maand betaling te hebben ontvangen van de huur (stuk 3);

Het spreekt voor zich dat verzoekster geen huur zou betalen indien zij niet effectief op het door haar gehuurde appartement zou verblijven en aldus een effectief huurcontract zou voorleggen;

Het ononderbroken verblijf van verzoekster wordt bijkomend bevestigd door het voorgelegde attest dd. 28.08.2009 van Dr. W. V.(...) die verklaarde verzoekster sinds 2002 enkele malen op raadpleging te hebben gehad; Dit wijst er ook duidelijk op dat zij in België verbleef;

Verzoekster verwijst ook naar het attest m.b.t. de inschrijving van haar dochter in het kleuteronderwijs in de Johannesschool te Wilrijk; Als verblijfsadres van haar dochter wordt de “(...)Antwerpen “ weergegeven, meer bepaald de woonplaats waarop het huurcontract voor de periode 01.11.2003 — 30.10.2010 betrekking heeft;

Een ander gegeven ter bevestiging van het ononderbroken verblijf van 5 jaar dat in eerste instantie wordt bevestigd door de huurovereenkomst voor de periode 01.11.2003-30.10.2010, is dat verzoekster eveneens documenten voorgelegde waaruit enkel kan worden afgeleid dat zij reeds vroeger, m.n. gedurende de jaren 1998 en 2002, in België woonde;

Aangezien zij reeds eerder 4 jaar in België verbleef is het uiteraard logisch dat zij dat verblijf verder zette, reden waarom zij ook pogingen ondernam om alhier te integreren;

Een wil tot integratie kan uiteraard niet los worden gezien van een verblijf want als men ergens niet ononderbroken wil verblijven, hoeft men geen pogingen tot integratie te ondernemen;

Er dient te worden besloten dat de gevolgtrekkingen van verweerster m.b.t. huurcontract onredelijk en onzorgvuldig is, temeer geen rekening werd gehouden met de andere door verzoekster voorgelegde stukken;”

2.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar enig middel tevens inhoudelijke kritiek uit op de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, zodat het middel derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, *“de richtlijn van de regering i.v.m. de regularisatiecriteria geldend tussen 15.09.2009 en 15.12.2009”* en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat zij overeenkomstig de voorwaarden vervat in het criterium 2.8A van de vernietigde instructie geen ononderbroken verblijf van vijf in België kan aantonen. Zij duidt er vooreerst op dat het door haar te bewijzen ononderbroken verblijf van vijf jaar in België betrekking heeft op de jaren 2004 tot 2009, en niet 2003 tot 2009 zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat er geen specifieke regeling bestaat aangaande de wijze waarop een ononderbroken verblijf van vijf jaar in België dient te worden aangetoond zodat het bewijs met alle middelen kan worden geleverd, zo ook middels huurcontracten. Zij merkt op dat zij aan de hand van het voorgelegde huurcontract voor de periode 1 november 2003 tot 30 oktober 2010 bewijst dat zij op ononderbroken wijze in België heeft verblijven tussen 2004 en 2009. Zo duidt de verzoekende partij ook op de verklaring van haar huisbazin en bijkomend op het attest van dokter W.V.(...) en het attest met betrekking tot de inschrijving van haar dochter in het kleuteronderwijs waarbij hetzelfde adres werd opgegeven als wordt vermeld in het huurcontract. De verzoekende partij acht het onredelijk louter te stellen dat uit een huurcontract geen ononderbroken verblijf kan worden afgeleid en wijst erop dat er nog andere stukken in het dossier aanwezig zijn die minstens als voldoende overeenstemmende vermoedens dienen te worden beschouwd. Zij duidt hierbij op voorgelegde documenten waaruit kan worden afgeleid dat zij reeds vroeger, met name gedurende de jaren 1998 en 2002 in België woonde. Daar zij reeds eerder in België verbleef, acht de verzoekende partij het logisch haar verblijf te hebben verdergezet en geeft aan dat zij pogingen heeft ondernomen zich te integreren, wat volgens de verzoekende partij niet gedaan wordt indien men ergens niet op ononderbroken wijze wil verblijven. Samenvattend is de verzoekende partij van oordeel dat de gevolgtrekkingen van de verwerende partij met betrekking tot het huurcontract onredelijk en onzorgvuldig zijn, te meer daar geen rekening werd gehouden met de andere door haar voorgelegde stukken.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan criterium 2.8A van de vernietigde instructie daar zij niet aantoont vijf jaar op een ononderbroken wijze in België te hebben verbleven, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aan dat zij wél een ononderbroken verblijf in België van minstens vijf jaar kent en de verwerende partij aldus niet kon besluiten dat zij niet voldeed aan het criterium 2.8A van de vernietigde instructie. Deze voorwaarde de laatste vijf jaar op een ononderbroken wijze in België te verblijven, kadert in het criterium 2.8A geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8A, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 25 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 31 maart 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt dat zij het vertrouwensbeginsel geschonden acht.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.3 In de mate waarin de verzoekende partij in haar verzoek tot horen van 31 maart 2012 duidt op een nieuwsbrief van het Kruispunt Migratie-Integratie betreffende de bevestiging van de toepassing van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, en ter terechtzitting van 25 april 2012 stelt dat zij het vertrouwensbeginsel geschonden acht, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hierbij zowel in haar verzoek tot horen als ter terechtzitting nieuwe middelen ontwikkelt, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van het in het verzoekschrift ontwikkelde middel, of nog, dat zij haar middel wenst te herkwaltificeren.

Aangaande het ontwikkelen van nieuwe middelen, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van het in het inleidend verzoekschrift opgeworpen middel, dient erop gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden, met name omdat - ingevolge rechtspraak van de Raad van State - het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen *in casu* tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, niet dienstig is, en dat geen middelen worden aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het op 31 maart 2012 ingediende verzoek tot horen, vraagt de verzoekende partij niet slechts gehoord te worden, maar zet zij tevens de redenen uiteen waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Er wordt herhaald dat de verzoekende partij ter terechtzitting van 25 april 2012 stelt dat zij het vertrouwensbeginsel geschonden acht. Met betrekking tot dit ter terechtzitting van 25 april 2012 nieuw ontwikkelde middel, dan wel het nieuwe argument ter ondersteuning van het in het verzoekschrift ontwikkelde enige middel, dient erop gewezen dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (*cf.* RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde de voor het eerst in haar verzoek tot horen en ter terechtzitting ontwikkelde middelen, dan wel nieuwe argumentatie ter ondersteuning van het in het verzoekschrift ontwikkelde middel, tevens zo zij al de openbare orde raken, niet te hebben kunnen ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. De zowel in het verzoek tot horen van 31 maart 2012 als ter terechtzitting van 25 april 2012 nieuw ontwikkelde middelen, dan wel de

nieuwe argumentatie ter ondersteuning van het in het verzoekschrift ontwikkelde middel, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

2.4 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing geen specifieke middelen aanvoert, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPs,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs